

Indenrigsministeren (Hørring):

Som det høje Ting vil mindes, har dette Lovforslag været til Behandling her i Tinget i forrige Samling; det blev vedtaget her ved 3dje Behandling den 11te April forrige Aar. Det blev nu fremsat for Folketinget væsentlig i samme Skikkelse, hvori det var vedtaget af dette høje Ting; men under Behandlingen i Folketinget er det blevet undergivet forfættelige Ændringer; og jeg skal her tillade mig at nævne de væsentligste af dem, altsaa dem, som have Realitetsbetydning; de andre forbigaar jeg. Det var allerede i Forslaget, saaledes som det blev vedtaget af dette høje Ting, bestemt, at Indenrigsministeren kunde meddele Koncession paa Anlæg og Drift af Telegrafer og Telefoner for et vist Tidsrum. I Folketinget har man ment, at der burde indsettes et vist Aaremaal, inden for hvilket denne Koncession skulde gælde, og Aaremaalet er da sat til 20 Aar. Det var allerede i den tidligere Affattelse bestemt, at der kunde i Koncessionen paalægges Selskabet at svare en Afgift. Nu er der i Folketinget tilføjet, at denne Afgift skulde erlægges til Staten eller Kommunen; men der er herved ikke foregrebet noget som helst med Hensyn til Indenrigsministerens fri Ret til at bestemme, om Afgiften overhovedet skal erlægges, og om den i saa Fald skal erlægges til Kommunen eller til Staten eller muligvis til begge. Dette bliver saaledes i Virkeligheden kun en formel Ændring.

Der er blevet indsat en Bestemmelse om, at Koncessionshaveren skal være forpligtet til Samvirken saavel med andre private Anlæg som med Statens Anlæg paa de Bilkkaar, som Indenrigsministeren nærmere maatte bestemme — en Bestemmelse, som ganske vist kan være meget heldig. I den tidligere Affattelse var det foreskrevet, at Koncessionen skulde indeholde Regler for, hvorledes Forholdets Ordning skulde være ved Koncessionens Ophør. Dette er imidlertid blevet nærmere udført i Folketingets Affattelse, saaledes at der er sat en Bestemmelse ind om, hvad der skal være Grundlag for Burderingen, nemlig at der til Grundlag for Burderingen bliver at lægge det Beløb, som Anlægget stønnes i Udløsningsøjeblikket at ville koste fra nyt af med passende Fradrag for stedfundet Slid. Endvidere er det bestemt, at Burderingen, der tidligere skulde foretages af uvilige, af Retten dertil udmeldte Mænd, nu skal foretages af en særlig Burderingskommission, der skal bestaa af 5 Medlemmer, af hvilke Formanden udværgnes af Kongen, 2 Medlemmer af Indenrigsministeren og 2 Medlemmer af

Landsover- samt Hof- og Stadsretten eller Amtmanden eller Amdtsraadet, eftersom Anlægget har sit Hjemsted i Kjøbenhavn, i en Kjøbstad eller i en Landkommune. — I § 3 er der under Vitra d. — der i øvrigt angaar et Forhold, der ganske sikkert kun meget sjældent vil komme til at foreligge, nemlig det Forhold, at indtil 10 Personer udelukkende til eget Brug ville anlægge en privat Telefon — indsat en Begrænsning med Hensyn til denne Ret for de private, idet den ikke skal kunne gøres gældende, saa fremt der i Anlægsøjeblikket paa de vedkommende Steder findes enten Statsanlæg eller koncessionerede Anlæg, som kunne komme de paagældende Personer til Nytte. — Ved § 4 var der givet de bestaaende Selskaber et Paalæg om at søge Anerkendelse, en Anerkendelse, der navnlig havde den Betydning, at den fastslog, hvorvidt Selskabets Ret skulde gaa i Fremtiden, idet Selskabet ikke skulde have nogen større Ret end den, det havde paa den Tid, da Loven udkom, eller i alt Fald da Anerkendelsen gaves. Dette er i Folketingets Affattelse blevet nærmere udført, idet det hedder i andet Stykke, at denne Anerkendelse ikke giver de paagældende Gjere nogen Ret, som de ikke forud besidde og er ikke til Hinder for, at Statens Anlæg, Telefon- eller Telegrafanlæg, komme til at konkurrere med de anerkendte Selskaber. Det er mere en formel Rettelse; thi herom har der heller ikke været noget Tvivl efter den Affattelse, Forslaget havde faaet af det andet Ting. Men endvidere er det blevet bestemt, at et bestaaende Anlægs Virksomhedsomraade ikke kan anerkendes at gaa ud over den faktiske Tilstand, som var til Stede den 1ste April dette Aar, en Bestemmelse, der jo tilsigter at forhindre, at de bestaaende Selskaber skulde benytte Tiden lige efter Lovens Vedtagelse eller forinden denne til at udvide Anlægene, blot for derigennem at kunne faa Anerkendelse for et større Virksomhedsomraade. Endelig er der sat en Begrænsning for Indenrigsministerens Bemyndigelse til at meddele Gjerne af bestaaende Anlæg Koncession, idet denne Myndighed for Indenrigsministeren skal være begrænset indtil et Aar efter Lovens Ikrafttræden. Det er stærkt blevet fremhævet fra Folketingets Side, at man ønskede, at de bestaaende Selskaber vilde søge Koncession i Stedet for at nøjes med Anerkendelse, og man har derfor ganske vist søgt at begrænse Betydningen af Anerkendelsen, men paa den anden Side tillige at forøge Virkningen af Koncessionen. Med Hensyn til dette sidste Punkt skal jeg henvisse til den Bestemmelse, der er sat ind i § 5, 2det Stykke, at det ved Koncessionen kan fast-